

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI - SECȚIA A II A PENALĂ
DOSAR NR. 22506/299/2011
(675/2012)

Decizia penală nr. 1289 R
Ședința publică din: 20 iunie 2012

Pe rol, soluționarea cauzei penale având ca obiect recursurile declarate de PARCHETUL DE PE LÂNGĂ JUDECĂTORIA SECTORULUI 1 BUCUREȘTI și inculpații VÎNTU SORIN OVIDIU și ILIE ION CEZAR, împotriva sentinței penale nr. 126 din data de 03 februarie 2012, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București, în dosarul nr. 22506/299/2011.

Dezbaterea și susținerile părților au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 07 iunie 2012 care face parte integrantă din prezenta, când instanța având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data 20 iunie 2012.

C U R T E A,

Deliberând asupra recursurilor de față, constată următoarele:

Prin rechizitoriul nr.347/P/2011 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică, s-a dispus, trimiterea în judecată, în stare de arest preventiv, a inculpatului VÎNTU SORIN OVIDIU, pentru săvârșirea infracțiunii de șantaj în formă calificată prevăzută de art.194 alin.1 și 2 C. pen. și a inculpatului ILIE ION CEZAR, pentru săvârșirea infracțiunii de șantaj, prevăzută de art.194 alin.1 C. pen.

În actul de sesizare s-a reținut, în fapt, în esență, că în perioada 27.03.2011 – 20.04.2011, inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU a constrâns partea vătămată GS, prin amenințare cu ucidere sa și a familiei sale, precum și prin publicarea unor fapte imaginare de natură a o compromite, să dea suma de 150.000 euro în scopul obținerii unui folos material injust pentru sine.

De asemenea, în perioada 27.03.2011-20.04.2011, inculpatul ILIE ION CEZAR a constrâns partea vătămată GS, prin intimidare și exercitarea unei presiuni constante de a urma conduita impusă acesteia de inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU, respectiv de a da suma de 150.000 euro, sumă pe care a și primit-o la data de 20.04.2011.

Prin sentința penală nr. 126/03.02.2012, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 22506/299/2011, s-a dispus:

I. Conform art.194 alin 1, alin 2 Cp cu aplicarea art. 74 alin 2- 76 lit d C. pen., a fost condamnat inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU, la 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de șantaj în formă calificată.

Conform art 71 C. pen., i s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie constând în interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 lit a teza II, 64 lit b C. pen..

Conform art 88 C. pen., s-a dedus din pedeapsa aplicată perioada reținerii și arestării preventive de 24 ore (19.04.2011-20.04.2011) și respectiv de la 29.04.2011 la 16.06.2011.

II. Conform art 194 alin 1 Cp, art. 74 alin 2- 76 lit e C. pen., a fost condamnat inculpatul ILIE ION CEZAR, la 5 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de șantaj.

Conform art 71 C. pen., i s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie prev. de art. 64 lit a teza II, 64 lit b C. pen..

Conform art 88 C. pen., s-a dedus din pedeapsa aplicată durata reținerii și arestării preventive de 24 ore (19.04.2011-20.04.2011) și de la 29.04.2011 la 16.06.2011.

Conform art. 14, 346 C. pr. pen., a fost admisă acțiunea civilă formulată de partea civilă G S.

Au fost obligați inculpații în solidar la plata cu titlu de daune morale către partea vătămată a sumei de 100.000 lei.

Conform art 191 C. pr. pen., a fost obligat fiecare inculpat la câte 11.000 lei cheltuieli judiciare către stat, dintre care 10.000 lei reprezentând cheltuieli judiciare aferente fazei de urmărire penală.

În fapt, pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut că inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU, în coautorat cu inculpatul ILIE ION CEZAR, în perioada 02.04.2011-20.04.2011, prin amenințare cu compromiterea imaginii prin mass-media și cu izolarea partenerilor de afaceri, urmată de acte de presiune psihică efectuate de inculpatul ILIE ION CEZAR, l-a constrâns pe partea vătămată GS să urmeze o anumită atitudine în derularea unui contract comercial, atitudine ce presupunea inclusiv avansarea sumei de 150.000 euro.

De asemenea, inculpatul ILIE ION CEZAR, care împreună cu inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU, în perioada 13.04.2011-20.04.2011, a constrâns partea vătămată G S să urmeze conduita impusă acesteia de inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU, conduită ce presupunea inclusiv să dea suma de 150.000 euro.

Instanța a restrâns activitatea infracțională a inculpatului VÎNTU SORIN OVIDIU de la 27.03.2011-20.04.2011 la 02.04.2011-20.04.2011, iar a inculpatului ILIE ION CEZAR de la 27.03.2011-20.04.2011 la 13.04.2011-20.04.2011.

În ceea ce privește activitatea infracțională din data de 27.03.2011, instanța reține că acuzațiile aduse inculpaților prin rechizitoriu (în sensul că 40 de persoane printre care și inculpatul ILIE ION CEZAR au pătruns în sediul R TV din dispoziția inculpatului VÎNTU SORIN OVIDIU, care și-a făcut apariția personal pentru a-i demonstra părții vătămate forța pe care o deține) nu au putut fi dovedite fără echivoc, după epuizarea întregului ansamblu probator.

Judecătorul fondului își argumentează concluziile pe declarațiile martorilor: CN, director general al SC ... SRL, TM, SCM, agenți de pază ai acestei firme care au făcut parte din dispozitivul deplasat de firmă la sediul SC R M SA în ziua de 27.03.2011, FOS, președinte al SC R TV SA, NAD, angajat al SC RM SA, IA, membru al C A R M SA.

S-a apreciat că situația de fapt prezentată în rechizitoriu în privința faptelor din 27.03.2011 nu este confirmată, nici de conținutul convorbirilor dintre partea vătămată S G și operatorul de la 112 și nici de procesele-verbale întocmite de lucrătorii de poliție care s-au deplasat la sediul R M TV la solicitarea părții vătămate, în niciunul

dintre acestea neregăsindu-se că aceasta ar fi sesizat sau acuzat că este șantajat de inculpații VÎNTU SORIN OVIDIU și ILIE ION CEZAR.

Totodată, instanța a considerat și că afirmația părții vătămate în sensul că VÎNTU SORIN OVIDIU l-a amenințat, cu acel prilej, cu moartea, de față cu coinalpatul ILIE ION CEZAR: „*M mi-a dat OK să împușc rakeții ... am împușcat sute, nu zeci ... Toată rețeaua de bulibași din România lucra pentru mine, ca tine am îngropat prin dealurile de prin Moldova, duceam argintul industrial la italieni, îți jur pe copii mei că m-am gândit să îți lichidez toată familia cu tine în frunte*” nu poate fi calificată ca având legătură cu realitatea obiectivă, posibilă și credibilă, nefiind susținută de nici un indiciu, fie și minim.

În opinia judecătorului fondului, starea de temere a părții vătămate a început să se instaleze după întâlnirea din data de 02.04.2011, când pe raza localității Puchenii (la o benzinărie), a avut loc o întâlnire între acesta și inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU, intermediată de coinalpatul ILIE ION CEZAR, la solicitarea lui VÎNTU SORIN OVIDIU.

Cu acest prilej, în autoturismul inculpatului VÎNTU SORIN OVIDIU a avut loc o discuție pe care partea vătămată a înregistrat-o cu un reportofon pus ulterior la dispoziția organelor de urmărire penală. Din conținutul discuției a reieșit că VÎNTU SORIN OVIDIU a afirmat următoarele: „*Discutăm acum ca între doi băieți, un golan bătrân și unul tânăr. Să-ți spun o chestie, ți-am dat două lecții: te-ai bazat pe o forță, ți-am arătat că mă p ... pe forța ta, mă p ... pe tine cu forța ta. Lasă-mă cm să discutăm, cu golani și cu alea. Tu vii dintr-o lume, totuși, cinstită, ordonată, civilizată, ai tăi au fost OK. Eu vin dintr-o mahala țigănească, vin de prin pârnaie, vin din contrabandă cu de-ăștia. Asta e o lume ... Eu am făcut eforturi disperate să nu mă dau în fapt, de unde vin și cine sunt. Prietenul tău M îți poate confirma că mi-a dat OK ca să împușc rakeții care vor să se stabilească pe teritoriul României. Și că am împușcat sute, nu zeci*”.

V: *Ca să știi. Inițial, pe cuvântul meu că am vrut să-ți administrez lecția maximă, ca să termin și să dau o lecție tuturor o lecție.*

G: *Să mă îngropan?*

V: *Bă, puștiule, la mine așa ceva nu înseamnă teritoriu interzis, la mine face parte din arsenalul de lucru când sunt supărat sau când am un interes mare de apărut. Eu nu glumesc cu asta ... Eu nu transmit mesaje la maniera că băi, băieți, vă rog frumos. Am spus: Ce-a promis G că vă livrează, vă livrez, stați liniștiți, nu-l mai încurajați în prostie. Asta e mesajul pe care l-am trimis, nu te-am umilit nici acolo. Și de aia am ales altă strategie, sate împing în interiorul legii. N-am, tati, n-am venit aici cu..., stai liniștit, că eu nu fac de-astea. Ți-am spus că te-am grațiat. Am decis să aplic altă strategie, să te împing în interiorul legii, pe lege, unde sugi p..., pentru că ai fost atât de imprudent încât nu ți-ai luat nicio măsură de precauție, crezând, bazându-te pe chestii de-astea de golan. Nu ți-ai luat niciun fel de precauție. Și am decis, domnule, dacă acum e atât de vulnerabil și pot să-l fac pe băiat să devină doar casier plătit, a întârziat 6 zile, a pierdut 10 milioane. De ce mea să mă apuc să-i fac eu, îl împing în lege și îl f... de nu se vede. Deci, acum ești în interiorul legii, S, unde ești vulnerabil 100%. S, îți jur pe copiii mei, este ultima discuție serioasă pe care o mai port ca tine și fără să mă ascund în vreun fel, fără vreun interes, pentru că ți-o spun deschis, sunt călare pe situație, sunt călare pe tine și cred că ți-ai dat seama de lucrul ăsta. în fața altora, spune ce vrei. Sunt călare pe tine, că, 4acă am*

strâns puțin din pinteni ți-ai dat duhul. Te ridiculizez în tot târgul, te fac de c..., vei deveni un personaj penibil, eu știu să fac mișto și intrări în presă. Știi să te fac de c..., îți izolez toți partenerii de afaceri, în timpul unui scandal, tu n-ai de unde să știi, fug toți ca potârnichele. De-aia am venit acolo, ca să fie scandal, că, dacă nu veneam acolo nu prea era scandal. Venirea mea acolo tu vroiai scandal, nu eu vroiam scandal.

Te-am lăsat pe tine și tu să-l faci, să-ți arăt cum se joacă cu adevărat cu creierul, nu cu hormonii. Deci, în timpul unui scandal, toți cei care te-au susținut se dau deoparte, chiar dacă se bat cu pumnii în piept, fratele nostru, sau G, sau S, că e aia, aia sau au alte interese, se vor da deoparte... Pe ei îi doare în p..., că ai dreptate, că n-ai dreptate, că am eu, îi doare fix în p... Îți interesează să profiți fără să fie atinși de c... Or, când a apărut, am dat drumul la ventilator și am început să arunc stropi de c... acolo, s-a făcut liniște. întotdeauna am avut grijă să am un șir de contacte, din când în când mai scot câte un șeptar. Primul lucru care se face când începe un război, se dă atacul la resurse. Eu asta te învăț, identificeți resursele dușmanului tău și începi să-i anulezi resursele. Rămâi fără contracte, nu mai împingi bani, ai ieșit din business, până la sfârșitul anului ești falit. Dar falit, falit ...".

După această întâlnire, partea vătămată a sesizat, la data de 03.04.2011, organele de urmărire penală. Ulterior, starea de temere s-a accentuat, relevante fiind în acest sens, în accepțiunea judecătorului, relațiile făcute de inculpatul ILIE ION CEZAR în discuția telefonică din data de 13.04.2011, ora 18,14 avută cu N A D: „e foarte speriat, cum le-am repetat ... e speriat, ascultă ce spun eu, e speriat că e prea multă liniște ... lăsând asta la o parte, e foarte speriat și i-am explicat ... ba da d-le, dar mi-e frică ...”. De altfel, din această discuție înregistrată la 02.04.2011 reiese că partea vătămată a fost obligată să accepte așa-zisa „opțiune 3” adică „ne înțelegem și, dacă nu te ții de cuvânt, îți dau ...”, din conținutul discuției reieșind că cele două opțiuni: „opțiunea 1 – îți dau banii și ai plecat, opțiunea 2 – denunț eu contractul și ne judecăm” erau pur formale, fiind practic inacceptabile pentru ambele părți.

În fapt, cea de-a treia „propunere” a inculpatului VÎNTU SORIN OVIDIU consta în remiterea sumei de 200.000 euro, solicitare la care partea vătămată a cedat, convenind să plătească suma de 150.000 euro, banii urmau să fie transmiși în numerar prin intermediul inculpatului ILIE ION CEZAR, termenul fixat de VÎNTU SORIN OVIDIU pentru această plată fiind stabilită pentru data de 20.04.2011.

În acest sens, judecătorul fondului consideră relevante discuțiile telefonice și ambientale purtate între partea vătămată și inculpatul C I C din datele de mai jos:

I: Așa a zis. Asta a fost discuția dintre voi, el a zis OK, el OK, e OK...

G: Dar de aia, eu azi n-am mai deschis discuția. Dar aia e bătută în cuie: **nu 200 de mii pe lună, 150. Și mă lași în pace! Nu mă mai presezi, nu mai mi-i pui pe ăștia în cârcă.**

I: Da. Eu de ce am vorbit până acuma, m-am ținut de cuvânt.

14.04.2011:

I: Dar dacă tu vii cu cereri la el și el nu vine cu nimic, nu ți se pare normal să îl apuce dracii?

G: Asta e. Faza e că eu am de cotizat, chiar acuma, **am de cotizat vreo 150 de mii.** Mă rog.

I: Mă, asta este, faceți, ies banii. Deci n-am cum să fac.

S.G: Mă rog, mai ai alte opțiuni.

Pe de altă parte, în permanență cei doi inculpați VÎNTU SORIN OVIDIU și ILIE ION CEZAR se consultau cu privire la reacțiile lui G S pentru a putea să mențină presiunea psihică asupra acestuia să dea suma de bani solicitată.

Astfel, la data de **13.04.2011**, la ora 15:46:49, ILIE ION CEZAR, l-a contactat pe VÎNTU SORIN OVIDIU și au purtat următoarea discuție:

I: Și am ieșit afară, că eram înconjurat! Te rog, întreabă-mă acum și îți pot răspunde.

V: **Cum a reacționat?**

I: Bine. **E al meu, e al meu! Îl am pus la brelocul de la chei! A ieșit, mi-a zis că de chimie, că el simte că-i chimia.**”

De asemenea, la data de **15.04.2011**, ora 12:43:29, VÎNTU SORIN OVIDIU l-a contactat pe ILIE ION CEZAR și au avut următoarea discuție:

I: Alo!

V: Ce faci, I?

I: Uite, pe aici, **îl aștept pe S să apară.**

V: Am înțeles, I. Bine golănaș.

I: Bine tată. După ce vorbesc cu el, dacă...

V: Dar ai mai vorbit cu el, măi, dacă... Tot sucit e?

I: N-am ajuns să vorbesc cu el. Am vorbit cu el la telefon și a încercat să-mi explice ceva. **Și vreau să vorbesc cu el între patru ochi, când vine.** Pe urmă, dacă e, trec pe la tine. Dacă ești acasă, trec pe la tine

Discuția „între patru ochi” stabilită de ILIE ION CEZAR a avut loc la aceeași dată de **15.04.2011**:

I: Dar n-ai cum să faci treaba. Da, da.

G: Bun. Am înțeles. Atunci, rămânem în aceiași parametri, eu... Adică aștept să văd ce se întâmplă cu astea, că spre luni, marți, să produc un acord, adică să mă duc să cer un acord vizavi de... cu condiția cu spațiul, înțelegi? Că aia cred că ar liniști lucrurile. Și după aia, dacă...

I: Deci, ți-a zis-o, încă o dată îți repet, ți-a zis-o și pe aia, nu are nimic împotriva, rezolv-o!

G: **Iar dacă eu cedez la condiția trei, în momentul ăla nici că n-o mai strică nimic, nimeni. Adică, în momentul ăla s-a terminat totul, că eu știu care e... Acum sunt frecșuri, acum toată lumea e neîncredătoare, toată lumea e neîncredătoare.**

I: Da. Și atunci îl numesc pe el, îi demit pe toți și își vede fiecare de treaba lui.

G: Bun, atunci suntem clean, ura și la gară. Că se apropie, eu ți-am zis, se apropie, se apropie și se liniștește toată lumea.

I: Da, fără discuție.

G: Adică, în momentul ăla nu mai există vreo gândire că e ceva în neregulă.

I: Da. Tu trebuie să-ți fii treaba ta.

G: Da.

I: Avem... Mai e săptămâna viitoare s-o rezolvi, rămâne pe urmă pe data de 10.

G: Da, mă, o rezolv. Acolo o să trebuiască să ne gândim foarte exact.

I: Tu trebuie să te gândești, că tu ești călare pe situație.

G: Da, mă, știu. Nu, dintr-una, din trei, din... Aici, asta am o preocupare, înțelegi?

I: Nu știu cum o rezolvi, dar trebuie să te ții de cuvânt. Eu am fugit, că n-am mâncat nimic. Tu mai stai?

Toate aceste discuții nu reprezintă decât modalitatea prin care inculpații au urmărit să fie siguri că partea vătămată va preda suma de bani cerută.

In același sens, a avut loc o discuție între inculpatul ILIE ION CEZAR și partea vătămată în ziua de 20.04.2011 făcându-se următoarele afirmații

S.G: Nu, dar ți-am arătat că-s serios, că tu nu credeai că-s serios ... Păi, uite! E la mine.

I I: Nu e la tine, aia trebuie să fie la mine! Aia e seriozitate. Tu ai ...

S.G: Eu vreau să lămuresc lucrurile astea, că eu nu vreau să fiu și ..., și cu ochii în soare.

In esență, la data de 20.04.2011, atât inculpatul ILIE ION CEZAR, cât și inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU considerau că partea vătămată cedase presiunilor și va remite cei 150.000 de euro, conținutul discuției purtate în această zi având astfel chiar îndrumări către partea vătămată pentru a-și „recupera” banii, dar și noi afirmații apte să mențină starea de presiune psihică și să inhibe demersurile făcute de partea vătămată în fața autorităților judiciare cu privire la plângerea pe care o formulase deja la data de 03.04.2011.

*V: Încă o chestie, stop. **Să nu te bazezi nicio clipă și să nu-ți dorești ca eu în două luni să fiu arestat.** De ce? În ziua în care sunt arestat, ți se reziliază ție contractul de management și ai zburat de acolo cu fulgi cu tot.*

G: Da.

V: Deci roagă-te de sănătatea mea, cum mă rog și eu de a ta.

G: Am înțeles. Mi-ați dat o temă ... Da, nu am nicio problemă.

V: Ți-o respect puștiule, eu nu-mi bat joc de banii oamenilor, nu fur banii oamenilor, nu-mi bat joc de ei, e dreptul tău, banii tăi. Deci ți-am dat, iubitul meu prieten, tot ce nici măcar nu ți-ai dorit, inclusiv CA-ul. Mai mult decât atât, iubitule, n-am ce să-ți mai dau. Dacă mă mai ... la cap cu stări de nesiguranță, băi, termină-te dracului, că nu vreau să-ți fac ceva. Mie îmi convine ca cineva să nu doarmă noaptea de grija salariilor.

G: Da.

*V: **Eu am reacționat doar când am avut senzația că vrei să iei ce nu-i alt tău, atât.***

În opinia judecătorului fondului, aceste convorbiri sunt importante și prin aceea că se demonstrează că inculpatul ILIE ION CEZAR, la momentul când a făcut aceste afirmații, cunoștea împrejurarea că inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU îi impusese părții vătămate să îi dea suma de 150.000 euro pe fondul presiunii psihice exercitate, inclusiv prin intermediul său, asupra acesteia. Din această perspectivă sunt edificatoare următoarele replici făcute de inculpatul ILIE ION CEZAR în discuțiile cu sau despre partea vătămată, în dialoguri coerente.

G S: „... 150.000 și mă lași în pace! Nu mă mai presezi...”

ILIE ION CEZAR: „Da... până acuma, m-am ținut de cuvânt ,, (14.04.2011)

G: „Am de cotizat vreo 150.000”

I: ... Asta este...”

S.G: ...Mai ai alte opțiuni. (14.04.2012)”

ILIE ION CEZAR (adresându-se inc. VÎNTU SORIN OVIDIU într-o discuție privind-l pe partea vătămată -13.04.2011 ora 15:46:49) : „E al meu, e al meu! L-am pus la brelocul de chei! ”

ILIE ION CEZAR (adresându-se martorului N D în discuția telefonică din 13.04.2011 ora 18:14, cu referire la partea vătămată „e foarte speriat ... e speriat ... e speriat”.

G S într-o discuție purtate pe 20.04.2011 cu inc. ILIE ION CEZAR, referindu-se la suma de 150.000 euro: „ ...ți-am arătat că sunt serios, ... uite ... E la mine”.

ILIE ION CEZAR: „... aia trebuie să fie la mine. Aia e seriozitate”.

Împrejurările constând în aceea că inculpatul ILIE ION CEZAR ar fi avut sau nu formal, potrivit unui contract calitatea de angajat al R M nu au relevanță juridică, fiind necontestat că acesta era în fapt reprezentantul inculpatului VÎNTU SORIN OVIDIU.

Așa cum se exprima inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU, coinculpatul ILIE ION CEZAR era „păstrătorul înțelegerii cu partea vătămată”.

Instanța de fond a mai constatat că între inculpatul ILIE ION CEZAR și partea vătămată GS s-a stabilit modalitatea ca în ziua de 20.04.2011 martorul IA, trimis de partea vătămată, să se întâlnească cu ILIE ION CEZAR pentru a-i remite suma de bani, folosindu-se textual expresiile: „pentru a rezolva problema” și condițiile în care “... pleacă cașcavalul ...”,

Astfel, în ziua de 20.04.2011, după ce partea vătămată GS i-a arăta expres inculpatului VÎNTU SORIN OVIDIU că cedează presiunilor spunându-i: „Alex rezolvă problema cu I și suntem clean”, partea vătămată a comunicat și inculpatului ILIE ION CEZAR „că urmează să fixeze o întâlnire cu A, adică cu martorul IA, în acest sens fiind:

„S.G: Vorbesc cu A ...la el, să văd pe unde e, te vezi cu el undeva, cum vrei tu, îți stabilești formula...Ce zici?

I. I: Să văd pe unde...

S.G: M-a ..., a zis, pleacă de aici, cașcavalul.

I. I: De ce?

S.G: Așa m-am gândit eu, pleacă, măi, de aici.”

Ulterior acestei discuții, la ora 17.10, într-un birou din incinta sediului SC RM SA, echipa de flagrant l-a prins pe inculpatul C după ce a primit, de la martorul I suma de 150.000 euro.

În ceea ce privește însă împrejurările concrete în care s-ar fi derulat remiterea banilor, judecătorul fondului a constatat că situația de fapt care poate fi stabilită după epuizarea întregului material probator este echivocă, neputându-se reține mai presus de orice îndoială rezonabilă că inculpatul ILIE ION CEZAR a intrat în posesia sumei de 150.000 euro, apărarea inculpaților în sensul că martorul I avut o atitudine contradictorie, susținând în fața instanței alte aspecte decât cele prezentate în cursul urmăririi penale este reală.

Astfel, în cursul urmăririi penale, martorul I A a declarat: „În data de 20.04.2011, G S mi-a remis suma de 150 de mii de euro (în trei fișicuri conținând fiecare câte 100 de bucăți, bancnote de 500 de euro). Cunosc faptul că, în urma discuțiilor purtate G S reușise să reducă suma de 200 de mii de Euro la 150 de mii de Euro. În momentul în care mi-a dat suma de bani G a făcut precizarea că va trebui să-i remit la rândul meu lui I I în momentul în care o să vină acesta .... În data

de 20.04.2011, în jurul orelor 17,00 m-am întâlnit într-un birou cu I I. Am scos banii pe care îi aveam într-un plic și i-am arătat lui I I spunându-i că aceasta este suma pe care trebuie să i-o remită. Mi-a spus să pun acești bani pe birou, lucru pe care l-am făcut. L-am rugat să-i numere pentru a nu exista discuții ulterior. Atunci I I mi-a spus să-i număr eu. Nu am mai apucat să număr banii întrucât după acest schimb de replici în birou au intrat procurorul și polițiștii, iar eu și cu II ne aflam în picioare, lângă birou. Banii se aflau pe birou”.

În fața instanței martorul a susținut că „nu mi s-a comunicat pentru ce trebuia să dau acei bani lui ILIE ION CEZAR” (declarația din fața instanței de judecată).

Constată instanța ca fiind evidentă contradicția dintre declarațiile date de martor privitor la împrejurarea că știa (nu știa) ce reprezintă suma de bani.

De asemenea și invocarea de către inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU, a atitudinii subiective a martorului, dat fiind relațiile de prietenie și de angajat al părții vătămate, au fost primite de instanță, după cum și apărarea inculpaților în sensul că operațiunea de flagrant nu conține și norme în care inculpatul ILIE ION CEZAR ar fi luat efectiv banii de la martorul I.

În opinia judecătorului fondului, determinant din această perspectivă, este faptul că, cu excepția martorului I, nu există nicio altă probă care să confirme susținerea din rechizitoriu că inculpatul ILIE ION CEZAR a luat banii, înregistrarea operațiunii, vizionată de instanță la termenul din 13.01.2012, neevidențind acest moment. Pe de altă parte, deși bancnotele au fost marcate criminalistic, în urma examinării cu lampa ultravioletă, pe mâinile sale și mâinile inculpatului ILIE ION CEZAR nu s-au evidențiat urme de praf fluorescent, ceea ce dovedește că nu a intrat în contact cu bancnotele aflate în plicul găsit pe birou.

Din perspectiva relevanței juridice a nedovedirii luării efective a sumei de 150.000 euro de către inculpatul ILIE ION CEZAR, în accepțiunea judecătorului fondului, deși reală, nu are efect pentru existența și consumul infracțiunii de șantaj, pentru că nu este necesar ca persoana constrânsă să satisfacă pretenția făptuitorului. Altfel spus, nu prezintă relevanță din perspectiva circumscrierii faptei în sfera elementelor constitutive ale infracțiunii de șantaj prev. de art.194 Cod penal.

Concluzionând, judecătorul fondului a opinat că **fapta inculpatului VÎNTU SORIN OVIDIU, care în coautorat cu inculpatul ILIE ION CEZAR în perioada 02.04.2011-20.04.2011 prin amenințarea cu compromiterea imaginii prin mass-media și cu izolarea partenerilor de afaceri, urmată de acte de presiune psihică efectuate de inculpatul ILIE ION CEZAR, l-a constrâns pe partea vătămată GS să urmeze o anumită atitudine în derularea unui contract comercial, atitudine ce presupunea inclusiv avansarea sumei de 150.000 Euro, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de șantaj prev. de art 194 alin 1, alin 2 C. pen.**

Elementul material al laturii obiective a infracțiunii constă în acțiunea de constrângere, în sensul că inculpatul a impus părții vătămate să aibă în derularea unui contract o anumită atitudine, ce presupunea inclusiv avansarea sumei de 150.000 euro, contrar voinței sale.

Acțiunea de constrângere și atitudinea impusă de inculpat părții vătămate sunt expuse pe larg la pct. IV.B și V.B în analiza situației de fapt.

Astfel, acțiunea de constrângere s-a realizat direct prin amenințarea părții vătămate în ziua de 02.04.2011 și indirect prin intermediul coinculpatului. ILIE ION

CEZAR care potrivit înțelegerii dintre cei doi inculpați, în perioada 13.04.2011-20.04.2011, în mod constant a menținut starea de temere creată părții vătămate.

Amenințarea s-a realizat în mod direct, în ziua de 02.04.2011 când inc. VÎNTU SORIN OVIDIU, i-a expus textual părții vătămate: „... *dacă am strâns puțin din pîteni ți-ai dat duhul. Te ridiculizez în tot târgul ... te fac de vei deveni un personaj penibil ... eu știu să fac mișto și cu intrări în presă ... îți izolez toți partenerii de afaceri ...*”

Amenințarea s-a realizat în mod indirect prin intermediul coinculpatul ILIE ION CEZAR, care în perioada 13.04-20.04.2011 a menținut starea de presiune psihică a părții vătămate, prin solicitări constante ca acesta să urmeze conduita impusă de inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU.

Inculpatul ILIE ION CEZAR l-a informat expres și constant pe coinculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU despre subzistența stării de temere în ceea ce îl privește pe partea vătămată GS.

Conduita impusă, respectiv ceea ce i se cere părții vătămate „să dea” în sensul art. 194 alin 1 Cp este aceea de a avansa suma de 150.000 Euro.

Astfel, inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU i-a expus expres părții vătămate care este conduita pe care îi cerere să o urmeze în derularea relațiilor comerciale: „*opțiunea 1 – îți dau banii și ai plecat, opțiunea 2- demunț eu contractul și ne judecăm, opțiunea 3 - ne înțelegem și, dacă nu te ți de cuvânt, îți dau ... în gură. Nu în brațe, în gură*”

În concret, conduita presupusă de „opțiunea 3” impunea părții vătămate inclusiv să avanseze suma de 150.000 euro.

Această împrejurare rezultă din coroborarea succesiunii în timp a evenimentelor.

Astfel, după această discuție, au loc în perioada 13-20.04.2011 alte discuții, atât între inculpați cât și între inculpați și partea vătămată.

În aceste discuții ulterioare, în mod expres, inculpatul ILIE ION CEZAR cere părții vătămate suma de 150.000 Euro, aducându-i la cunoștință coinculpatului VÎNTU SORIN OVIDIU care este atitudinea părții vătămate vis – a – vis de această solicitare (situația de fapt privind conținutul convorbirilor din perioada 13-20.04.2011 este expusă în extenso la pct. V.B al analizei situației de fapt).

În cazul infracțiunii de șantaj specificul constrângerii constă în existența a două trăsături, ambele realizate în speță:

a)- constrângerea (în speță amenințarea) este aptă să-i prilejuiască o stare de temere, de alarmare, ceea ce determină partea vătămată să acționeze în alt mod decât dorește.

În speță, amenințarea cu compromiterea imaginii publice și izolarea partenerilor de afaceri îndeplinește această condiție.

Astfel, în mod evident aceste afirmații privind compromiterea imaginii părții vătămate de către inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU prin mass-media (dacă nu urmează o anumită atitudine dorită de inculpat în derularea relațiilor contractuale) sunt credibile, au legătura cu realitatea obiectivă, pot fi puse în practică de către inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU, în condițiile în care familia acestuia controlează în momentul discuției acționariatul RM.

Din perspectiva acestei aptitudini a acțiunii de constrângere de a fi credibilă, instanța reține că afirmațiile privind suprimarea fizică a părții vătămate, prezentate în

extenso la pct. III B nu îndeplinesc această condiție pentru motivele deja analizate detaliat în prezentarea situației de fapt.

b- constrângerea trebuie să aibă drept scop o anumită comportare a victimei, iar de pe urma acestei comportări făptuitorul să obțină „în mod injust” un folos pentru sine sau pentru altul.

În speță, modalitatea injustă de a obține suma de bani este dată tocmai de folosirea constrângerii.

Apărarea inculpaților, în sensul că în esență, potrivit clauzelor contractului, partea vătămată trebuia să avanseze acea sumă de bani și trebuia să aibă comportamentul impus de inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU în derularea contractului, va fi înlăturată ca nefondată deoarece, chiar în ipoteza în care făptuitorul ar fi îndreptățit să solicite victimei să dea, să facă sau să nu facă ceva, acțiunea făptuitorului intră în sfera ilicitului penal, dacă aceste solicitări, de a da, a face, a nu face sunt realizate într-un „mod injust” în sensul art 194 C. pen..

Pentru a nu intra în sfera ilicitului penal, inculpatul avea la dispoziție „moduri juste” prin care putea solicita părții vătămate să urmeze un anumit comportament, aceste moduri juste constând în promovarea unor cereri (acțiuni) adresate instanțelor comerciale pentru a fi obligat managerul GS să își îndeplinească obligațiile impuse de contract.

Potrivit raționamentului propus de inculpat în apărarea sa, s-ar ajunge la situația în care dacă A și B sunt proprietari în indiviziune ai unui bun moștenit, A vrea să iasă din indiviziune, B nu vrea să procedeze la dezbaterea succesiunii, A îl poate constrânge pe B să „facă ceva” respectiv să iasă din indiviziune, prin violențe fizice, psihice, prin amenințare, deoarece este dreptul lui („folosul just”) să se procedeze la dezbaterea succesiunii, fiind de necontestat existența în dreptul civil a principiului potrivit căruia nimeni nu poate fi obligat să rămână în indiviziune contrar voinței sale.

O asemenea concluzie fiind de neacceptat, prin folosirea raționamentului „per a contrario” rezultă că în situația în care un subiect de drept este îndreptățit să solicite altui subiect de drept să dea, să facă, să nu facă ceva, nu poate impune acest comportament folosind o modalitate injustă.

Doctrina juridică confirmă în mod expres că cerința legii este îndeplinită chiar dacă folosul urmărit este just, dar făptuitorul folosește un mod injust pentru a îl realiza (O. Loghin, Drept Penal Roman, Editura Universul 1994 pg.151).

Urmarea imediată a faptei inculpatului este starea de temere care a fost produsă părții vătămate.

Această stare de temere a început să se instaleze chiar după întâlnirea din 02.04.2011.

Astfel, după întâlnirea din 02.04.2011 partea vătămată a sesizat la 03.04.2011 organele de urmărire penală. Ulterior starea de temere s-a accentuat fiind relevante pentru aceste stări de temere, de nesiguranță a părții vătămate relatările făcute de inculpatul ILIE ION CEZAR în discuția telefonică din 13.04.2011, ora 18:14 avută cu N A D „e foarte speriat, cum le-am repetat ... e speriat, ascultă ce spun eu, e speriat că e prea multă liniște ... lăsând asta la o parte, e foarte speriat și i-am explicat ... ba da domnule, dar mi-e frică ... ”.

Faptul că există convorbiri ulterioare între inculpați și partea vătămată, în care aceasta a încercat să discute probleme curente de administrare a societății, în

condițiile în care sesizase deja organele de urmărire penală, nu este de natură să influențeze în vreun mod concluzia că starea de temere nu a existat.

În ceea ce privește latura subiectivă, inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU, a acționat cu intenție directă, deoarece a urmărit ca prin acțiunea de amenințare să îl determine pe partea vătămată să urmeze în contract atitudinea pe care i-o impune, atitudine ce presupunea și avansarea sumei de 150.000 euro.

Totodată, potrivit situației prezentate în expunerea situației de fapt (vezi pct.V.B) inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU în perioada 13.04.2011-20.04.2011 a exercitat indirect prin intermediul coinculpatul ILIE ION CEZAR presiuni asupra părții vătămate pentru a avansa suma de bani.

Semnificativă este replica pe care într-o discuție între inculpați, privindu-l pe partea vătămată, ILIE ION CEZAR îi spune lui VÎNTU SORIN OVIDIU „*e al meu..., îl am la brelocul de la chei*”.

Apărarea inculpatului în sensul că nu a urmărit realizarea unui folos ilicit, fiind îndreptățit să solicite părții vătămate să urmeze un anumit comportament în derularea contractului a fost analizată i extenso și înlăturată prin prisma cerințelor esențiale ale scopului constrângerii (scopul constrângerii calificând intenția).

Momentul consumării infracțiunii este momentul în care, urmare a acțiunii succesive a celor doi inculpați părții vătămate i-a fost creată o stare de temere.

Această stare de temere a început să i se instaleze chiar după întâlnirea din 02.04.2011.

Astfel, după întâlnirea din 02.04.2011 partea vătămată a sesizat la 03.04.2011 organele de urmărire penală. Ulterior starea de temere s-a accentuat fiind relevante pentru aceste stări de temere, de nesiguranță a părții vătămate relatările făcute de inculpatul ILIE ION CEZAR în discuția telefonică din 13.04.2011, ora 18:14 avută cu N A D „e foarte speriat, cum le-am repetat ... e speriat, ascultă ce spun eu, e speriat că e prea multă liniște ... lăsând asta la o parte, e foarte speriat și i-am explicat ... ba da domnule, dar mi-e frică ... ”.

Așadar, apărarea inc. VÎNTU SORIN OVIDIU în sensul că în rechizitoriu există o omisiune esențială (nefiind punctat momentul consumării infracțiunii) este nefondată, deoarece în rechizitoriu sunt expuse toate aceste momente (fila 17).

Mai mult decât atât, inculpatul nu a invocat nici o neregularitate a rechizitoriului în sensul art 300 C. pr. pen. din această perspectivă, considerând, la interpretarea expresă a instanței că aceasta este legal sesizată prin rechizitoriu.

În privința inculpatului ILIE ION CEZAR a considerat că fapta acestuia, care împreună cu inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU, în perioada 13.04.2011 – 20.04.2011, a constrâns pe partea vătămată GS să urmeze conduita impusă de inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU, ce presupunea remiterea sumei de 150.000 euro, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de șantaj prev. de art 194 alin.1 C. pen.

Sentința a fost recurată, în termen legal, de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București și de inculpații și ILIE ION CEZAR.

Motivele scrise și orale ale Ministerului Public vizează netemeinicia acesteia sub următoarele aspecte:

1. restrângerea activității infracționale a inculpatului VÎNTU SORIN OVIDIU de la 27.03.2011 – 20.04.2011, la 02.04.2011 – 20.04.2011 și a

inculpatului ILIE ION CEZAR, de la 13.04.2011 – 20.04.2011, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de șantaj prev. de art.194 Cod penal.

2. modul eronat în care au fost aplicate dispozițiile art.72 Cod penal privind criteriile generale de individualizare a pedepselor aplicate prin reținerea nejustificată a circumstanțelor atenuante prevăzute de art.74 alin.2 rap. la artt.76 lit.d și e Cod penal, ceea ce a condus instanța de fond la aplicarea unor pedepse mici;

3. deducerea greșită, în baza art.88 Cod penal, din durata pedepselor aplicate inculpaților a prevenției acestora.

În ceea ce privește primul motiv de recurs, Ministerul Public consideră că în seara de 27.03.2011 a avut loc primul act material ce intră în conținutul elementelor materiale al laturii obiective a infracțiunii de șantaj, din acest moment acțiunea celor doi inculpați căzând în sfera licitului penal. Se invocă ca situație premisă infracțiunii de șantaj sau contextul în care au fost săvârșite faptele celor doi inculpați, încheierea contractului de management la data de 24.10.2010 între SC R M SA al cărei acționariat, la data respectivă, era controlat prin persoane interpușe de către inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU, cu SC AI SA – reprezentată de către partea vătămată, contract în urma căruia managementul trebuia să introducă în cadrul societății o sumă de aproximativ 15 milioane de euro, urmând ca pe parcursul profitul să fie împărțit în proporție de 80% SC AI SA și 20% SC RM SA.

După semnarea acestui contract, fără să aibă vreo calitate oficială, inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU a continuat să se implice în politica managerială a postului de televiziune R TV, aspect care a creat o stare de tensiune între acesta și partea vătămată.

Aceste neînțelegeri, datorită modalităților lor de derulare a raporturilor contractuale, nu intră în conținutul material al infracțiunii de șantaj, dar reprezintă circumstanțe care au premers săvârșirea infracțiunii de șantaj.

În literatura de specialitate s-a subliniat că aceste împrejurări prealabile, în care există raporturi contractuale, sociale ale părții vătămate cu inculpatul, sunt de natură să creeze un echivoc, iar o analiză formală poate acredita ideea că nu este realizat elementul material al infracțiunii, datorită absenței amenințării. Sub acest aspect, s-a subliniat că infracțiunea de șantaj, prin natura sa, se impune a fi cercetată în tot ansamblul circumstanțelor care au premers și au însoțit săvârșirea acesteia, deoarece se poate întâmpla ca uneori acțiunea inculpatului să nu aibă aparent trăsătura unei amenințări, echivocul fiind creat de existența unui raport între părți, însă coroborată cu împrejurarea în care acțiunea a fost comisă să se constate că în realitate s-a realizat amenințarea. În cauză există o astfel de situație, echivocul fiind creat de existența contractului de management, însă clauzele și condițiile acestuia sunt incompatibile cu acțiunea infracțională, cu presiunile și amenințările constante asupra părții vătămate.

Datorită faptului că partea vătămată nu a cedat presiunilor inculpatului VÎNTU SORIN OVIDIU, aceasta a dat dispoziție ca un număr de 40 de persoane, printre care și coinculpatul ILIE ION CEZAR, să pătrundă în sediul R TV alături de el. Comportamentul celor doi inculpați și numărul mare de persoane care-i însoțeau, l-au determinat pe partea vătămată să apeleze la serviciul de urgență 112 și să solicite intervenția unui echipaj de poliție (fila 478-481 dosar u.p.).

Se susține de Parchet că, practic, din acest moment, posibilitatea părții vătămate de a luat hotărâri conforme propriei voințe, a fost încălcată fiind și

momentul pentru care, în perioada următoare inculpatul ILIE ION CEZAR s-a prezentat în fiecare zi la sediul R M, cu scopul de a accentua intimidarea părții vătămate în condițiile în care acesta nu era angajatul societății, nu avea atribuții efective în administrarea acesteia.

Pentru Parchet prezintă relevanță și faptul că inculpatul C I I îl informa pe coinculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU, la cererea acestuia, cu privire la probabilitatea realizării scopurilor infracționale comune, respectiv certificarea obținerii sumei de bani pretinse părții vătămate, precum și modul în care aceasta respectă condițiile ce i-au fost impuse, în acest sens invocându-se convorbirile telefonice dintre acesta din data de 13.04.2011.

De asemenea, se apreciază de Parchet că în mod neîntemeiat, raportat la cele învederate anterior, instanța nu a reținut activitatea infracțională a inculpatului ILIE ION CEZAR începând cu data de 27.03.2011, considerând că simpla sa prezență fizică la sediul R TV nu este aptă să îndeplinească elementele materiale ale infracțiunii de șantaj.

Or, contrar celor susținute de instanță, se apreciază că partea vătămată nu a mai putut lua hotărâri conforme propriei voințe fiind anihilată de prezența inculpatului ILIE ION CEZAR.

În argumentarea celui de-al doilea motiv de recurs, ce vizează aplicarea greșită a dispozițiilor art.72 C. pen., Parchetul invocă antecedenta inculpatului VÎNTU SORIN OVIDIU, conduita după săvârșirea faptei și măsura în care aceste aspecte au contribuit la generarea activității infracționale a acestui inculpat, învederând că inculpatul a săvârșit fapta în perioada în care este trimis în judecată într-un alt dosar pentru săvârșirea infracțiunii de favorizarea infractorului, ceea ce ar denota din partea sa perseverență infracțională, existând prezumția rezonabilă că, pe viitor, este plauzibil ca atitudinea sa contrară legii să se repete (a se vedea în acest sens cauza Dumant – Maliverg contra Franței).

Mai mult decât atât, infracțiunea dedusă judecății a fost săvârșită în timp ce se afla sub rigorile măsurii preventive a obligării de a nu părăsi țara, dispusă în cauza susamintită.

Ministerul Public a mai avut în vedere ca temei al reformării pedepsei, atitudinea inculpatului cu privire la săvârșirea faptei, total nesinceră, oferind un scenariu care nu este credibil, fapt ce ar demonstra pericolozitatea sa ridicată.

În ceea ce-l privește pe inculpatul ILIE ION CEZAR, Ministerul Public consideră faptul că a nu fi cunoscut cu antecedente penale, nu reprezintă un merit deosebit, ci o stare de fapt normală ce este specifică majorității membrilor societății, dar care își pierde orice relevanță față de pericolozitatea dovedită de inculpat prin modul concret de săvârșire a infracțiunii.

La fel de negativ este punctată de Ministerul Public și atitudinea sa nesinceră.

Mai mult decât atât, Parchetul menționează că inculpatul nu este absolvent de studii superioare, așa cum greșit a reținut instanța fondului, prin adevărul nr.0865/11.05.2011 depusă la dosar chiar de inculpat, se atestă doar faptul că acesta a urmat cursurile Facultății de Drept din cadrul UB București, curs frecvență redusă, promoția 2009, urmând ca acesta să susțină examenul de licență.

În aceste condiții, Parchetul consideră că instanța fondului a aplicat inculpaților pedepse prea mici raportat la criteriile generale prevăzute de art.72 C. pen., motiv pentru care s-a solicitat aplicarea unor pedepse mai ferme pentru

întreaga activitate infracțională, fără reținerea circumstanțelor atenuante și deducerea corectă din pedepse a prevenției acesteia, respectiv 20.04.2011 – 21.04.2011 față de 19.04.2011 – 20.04.2011, invocându-se în acest sens ordonanța nr.347/P/2011 din 20.04.2011 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și încheierea de ședință din 21.04.2011 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 5 București nr.7667/302/2011 prin care s-a respins propunerea de arestare preventivă a celor doi inculpați.

Motivele de recurs ale inculpatului VÎNTU SORIN OVIDIU, prezentate oral prin avocații săi aleși vizează, în principal, achitarea sa, în temeiul dispozițiilor art.10 lit.d C. pr. pen. și, în subsidiar, trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de fond, urmând ca rejudecarea să se facă din momentul verificării regularității actului de sesizare.

Argumentele apărării în susținerea solicitării principale, se întemeiază, în esență (în extenso sunt consemnate în practica prezentă hotărâri) pe următoarele considerente:

- **contextul întâlnirilor dintre partea vătămată și inculpat era cel al derulării unui contract comercial între cei doi**, între ei au apărut disfuncționalități de interpretare și funcționare, care nu pot fi considerate ca elemente ce conturează latura obiectivă a infracțiunii de șantaj, cu atât mai mult cu cât comportamentul părților a fost unul regizat menit a induce în eroare autoritățile statului pentru a atenua presiunile făcute asupra SC RM SA;

- **nu a existat nicio activitate de constrângere din partea inculpatului nici directă și nici prin intermediul coinculpatului ILIE ION CEZAR** pentru că este greu de crezut că un om de alonja socială, financiară și mediatică a părții vătămate se consideră constrâns, șantajat în urma unor discuții ce vizau executarea unui contract comercial, lucru demonstrat ulterior și de comportamentul normal al părții vătămate care a continuat să se prezinte, în fiecare zi, la postul de televiziune, a avut numeroase apariții publice, împrejurări confirmate și de martorii audiați care au învederat faptul că nu au remarcat în comportamentul părții vătămate o schimbare care să-i pună pe gânduri;

- **începând cu data de 06.04.2011 partea vătămată s-a preocupat să-i provoace pe inculpați să primească bani**. Or, dacă inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU

i-ar fi cerut bani, partea vătămată avea posibilitatea să i-o remită personal pentru că cei doi de mai multe ori, s-au întâlnit, inclusiv în dimineața în care a avut loc flagrantul și să înregistreze această solicitare injustă. În acest sens, apărarea invocă transcrierile discuțiilor dintre cei doi în cadrul cărora inculpatul i-a propus părții vătămate trei variante: rezilierea contractului și restituirea sumei de bani avansată de partea vătămată; încetarea contractului și continuarea lui în termenii fixați de părți. Cele trei opțiuni erau opțiuni legale și se circumscriu clauzelor contractuale care nu pot fi catalogate ca mijloace de constrângere. Mai mult, se consideră că atitudinea părții vătămate a avut ca scop preluarea postului de televiziune R TV prin implicarea în politica editorială a postului (a se vedea scoaterea din grila de programe a emisiunii „Ora de foc”) și falsificarea contractului de închiriere, devenind chiriaș în sediul respectiv, prin firma sa și apoi prin preluarea unor membri ai echipei postului Realitatea TV și a creat o altă televiziune în sediul fostei televiziuni;

- **în legătură cu flagrantul din ziua de 20.04.2011** se consideră că acesta a fost „regizat” cu o seară înainte de Parchet, motiv pentru care a și fost contactată ca martor asistent o cursantă a unui procuror, alegându-se această dată întrucât coincidea cu plata salariilor pentru angajați, fiind folosit pentru a da credibilitate acestui demers. În susținerea acestei teze se invocă și faptul că s-a „stat” cu suma de bani din 06.04.2011 până la 20.04.2011. Se consideră că flagrantul a fost unul nereușit pentru că banii nu au fost plasați în aria de deținere, de posesie a celui vizat de flagrant iar cel folosit pentru a da banii, martorul I nu purta asupra sa mijloacele de interceptare și nici banii nu erau capcanați cu substanță fluorescentă.

Considerentele avute în vedere de apărare pe susținerea subsidiară, că instanța de fond nu s-a pronunțat pe faptele descrise în rechizitoriu fapt ce ar atrage casarea hotărârii și trimiterea cauzei spre rejudecare, se întemeiază pe următoarele argumente:

Parchetul a descris în mod diferit presupusa activitate infracțională, inițial apreciindu-se că aceasta s-a desfășurat în perioada sfârșitului anului 2010 – aprilie 2011 și apoi s-a făcut o restrângere a acesteia, prin modificări succesive, fără a fi dată o soluție pentru acea perioadă, în cele din urmă s-a optat în rechizitoriu pentru perioada 27.03.2011 – 20.04.2011;

- apărarea a supus instanței de fond chestiunea precizării momentului consumării infracțiunii în raport de ambiguitățile existente în rechizitoriu, aceasta răspunzând evaziv, fără a arăta în concret acest moment.

- prima instanță a pronunțat o soluție ce nu există în legislația penală română, respectiv restrângerea unei activități infracționale în condițiile în care în rechizitoriul de față nu sunt reținute dispoziții cu privire la infracțiunea continuată. În atare condiții, instanța de fond ar fi trebuit să pronunțe una din soluțiile prevăzute de Codul de procedură penală și, față de ambiguitatea rechizitoriului, o eventuală schimbare a încadrării juridice. În acest sens se invocă o decizie de speță pronunțată de Curtea de Apel București prin care a fost admis apelul Ministerului Public pe considerentul că prima instanță nu a soluționat cauza întrucât nu s-a pronunțat pe fiecare act material cu care a fost sesizată, iar cauza a fost trimisă spre rejudecare.

De asemenea, se apreciază de apărarea inculpatului VÎNTU SORIN OVIDIU că instanța nu a soluționat cauza și pentru că nu s-a pronunțat asupra măsurii preventive, respectiv dacă se ridică sau nu controlul judiciar instituit asupra celor doi inculpați, obligație impusă expres de dispozițiile art.345 C. pr. pen.

Reiterând solicitarea și motivarea făcută la fond, **inculpatul ILIE ION CEZAR invocă achitarea sa în temeiul art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 lit.a C. pr. pen., întrucât fapta imputată nu există și, pe cale de consecință, exonerarea de la plata obligațiilor materiale către partea civilă G S.**

Apărarea inculpatului se prevalează în susținerea acestei solicitări, în esență (in extenso motivele susținute oral sunt consemnate în partea introductivă a hotărârii) pe următoarele împrejurări:

- inculpatul nu a știut de planul pe care partea vătămată GS și coinculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU l-au pus la punct pentru a „disimula” relația reală;

- inculpatul nu a participat la nicio discuție și nici nu i s-a spus de către coinculpat că trebuie să-l amenințe și să-l constrângă pe partea vătămată, lucru dovedit de înregistrările făcute chiar de partea vătămată care-i solicită lui VÎNTU SORIN OVIDIU să-l mențină la postul de televiziune R;

- plângerea depusă de partea vătămată prin e-mail la Parchet nu-l vizează;
- la întâlnirea de la Pucheni a venit după ce discuția dintre partea vătămată și coinalpat s-a finalizat, deci nu cunoaște conținutul acesteia și nici nu a fost informat ulterior de niciunul dintre ei;

- calitatea sa de la R TV a fost aceea de reprezentant al coinalpatului pentru a media conflictele tot mai dese dintre partea vătămată și președintele și vicepreședintele CA, având în vedere că a lucrat 6 ani într-o societate media, deci avea experiență în domeniu;

- din tot cuprinsul materialului probator reiese că relația dintre el și partea vătămată era una civilizată. Legat de afirmația privind „brelocul de la chei” crede că aceasta a fost scoasă din contextul spuselor lui G S, că între ei există o „chimie și armonie” și că lucrurile la RTV intră pe făgașul normal.

Recursurile vor fi analizate de Curte prin prisma criticilor formulate și, dar fiind caracterul lor devolutiv, din oficiu, sub toate aspectele de fapt și de drept, conform dispozițiilor art.385⁶ C. pr. pen.

O primă critică ce urmează a fi evaluată de Curte este cea referitoare la faptele din 27.03.2011, în accepțiunea Parchetului acestea reprezintă primul act material al laturii obiective a infracțiunii de șantaj, ipoteză neîmpărtășită de prima instanță.

Acuzarea se bazează în susținerea învinuirii pe numărul mare de persoane venite la sediul Realității TV împreună cu cei doi inculpați și pe apelul de urgență de la 112 la care partea vătămată a recurs, ultima împrejurare care a fost avută în vedere și de instanța de fond dar pentru susținerea contrariului, în sensul că nici conținutul convorbirilor dintre G S și operatorul de la 112 și nici procesul-verbal încheiat de polițiștii deplasați la fața locului nu relevă acuzații de amenințare sau șantajare a reclamantului de către cei doi inculpați. După cum nici afirmația făcută de partea vătămată G S că a fost amenințat de inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU, cu acel prilej, de față cu coinalpatul ILIE ION CEZAR nu poate fi credibilă întrucât nu este susținută de nici un indiciu minim.

Pentru a clarifica dacă acțiunile întreprinse de cei doi inculpați în seara zilei de 27.04.2011 intră în sfera ilicitului penal, trebuie evaluat dacă acestea au fost de natură să „alarmeze victima”, expresia folosită de legiuitor pentru a desemna amenințarea atât ca infracțiune de sine stătătoare, cât și ca infracțiune componentă a infracțiunii de șantaj.

Această expresie „*de natură să alarmeze*” trebuie interpretată ad litteram, adică natura faptei să conțină în ea natura alarmării, nu ce se întâmplă cu subiectul pasiv (victima). Natura faptei contează, nu ce crede victima că i se întâmplă pentru că legea protejează în acest caz psihicul persoanei și nu persoana acesteia.

Prin urmare, expresia aceasta se apreciază judiciar de către judecător care este chemat să evalueze dacă fapta respectivă are încărcătura alarmantă corespunzătoare.

Literatura juridică a mers chiar mai departe, considerându-se că „nu este necesar ca temerea să fi produs efectiv celui amenințat, fiind suficient ca fapta să creeze numai posibilitatea producerii acestui rezultat” (op. citată din O. Longhin, A, Filipaș, Drept penal – partea specială, E.D.P. București, 1983, p.258).

Interpretarea *per a contrario* a acestei aserțiuni, respectiv admiterea că suntem în prezența amenințării doar atunci când se produce o stare de panică sau de alarmare

evidentă a victimei, ar conduce la restrângerea în mod nejustificat a sferei protecției penale.

Prin urmare, reiese că dacă în fața unei amenințări serioase, cu un real potențial intimidant, victima reușește totuși să-și păstreze calmul, să-și stăpânească temerile, nu înseamnă că, datorită acestor calități native, ea trebuie lipsită de protecție penală.

Doctrina a considerat că, consimțământul victimei nu are nici un fel de valoare, fiind în prezența unor drepturi inalienabile ce nu pot fi judecate. Victima este preluată de stat, organul judiciar este cel care apreciază și nu victima pentru că ceea ce interesează este pericolozitatea infractorului, „legiutorul a construit fapta pentru infractor, nu pentru victimă” (a se vedea în acest sens, Avram Filipaș – Drept penal român, Partea Specială, Universul Juridic 2008, p.258).

Or, în speță, partea vătămată G S a procedat întocmai ca o persoană care se considera amenințată reclamând organelor abilitate intervenția intempestivă și în forță a celor doi inculpați, susținuți de circa 40 de persoane, apreciind-o serioasă și plauzibilă. Că percepția sa a fost corectă stă mărturie comportamentul ulterior al celor doi inculpați, inculpatul ILIE ION CEZAR s-a prezentat în fiecare zi la sediul RM TV deși nu era angajat al acesteia și deci nu putea avea nici un fel de atribuție efectivă în administrarea societății. Din acel moment considerăm că partea vătămată nu a mai putut lua hotărâri conforme propriei voințe, orice acțiune a sa fiindu-i cunoscută acestui inculpat și apoi comunicată coinculpatului. Prin urmare, contrar opiniei instanței fondului, considerăm că prezența zilnică a inculpatului ILIE ION CEZAR la sediul R TV și implicarea sa în luarea măsurilor și deciziilor ce se impuneau în desfășurarea activității acestei societăți, erau menite a menține și accentua intimidarea părții vătămate dându-i-se explicit de înțeles că nu are altă opțiune decât să cedeze pretențiilor făcute în seara zilei de 27.03.2011, respectiv de a-i remite lunar, prin intermediul său, suma de 200.000 euro, inculpatului VÎNTU SORIN OVIDIU.

Pentru că suma de 200.000 euro impusă părții vătămate de inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU, în prezența coinculpatului ILIE ION CEZAR, a fost cerută în seara zilei de 27.03.2011, întâlnirea din data de 2.04.2011 de pe raza localității Puchenii, având doar scopul de a stabili detaliile remiterii banilor, conveniți să fie 150.000 euro, ca o „garanție” că partea vătămată va avea „liniște”.

Prevalarea inculpatului VÎNTU SORIN OVIDIU de împrejurările că întrevvedere a fost una menită a clarifica clauzele contractuale de management, sens în care i-a propus părții vătămate G S rezilierea amiabilă a contractului sau denunțarea lui unilaterală erau practic inacceptabile pentru ambele părți, pentru partea vătămată că-și vedea investiția de 10 milioane euro năruiată, iar pentru inculpat că nu putea să-i returneze acești bani.

Apreciem că cele două propuneri ale inculpatului VÎNTU SORIN OVIDIU erau doar forme ale aceleiași pretenții injuste, respectiv obținerea de la partea vătămată a sumei de 200.000 euro, pentru această concluzie pledând și lipsa unei acțiuni în justiție pentru denunțarea contractului, lucru firesc dacă se considera că neînțelegerile cu partea vătămată erau de natură contractuală și ireconciliabile.

Faptul că partea vătămată G S nu a acționat ca un „provocator” este relevant și de conținutul discuției ambientale din data de 19.04.2011 avută cu inculpatul ILIE

ION CEZAR când a încercat o „prorogare” a datei remiterii banilor, întrucât avea de plătit salariile angajaților de la postul TV P, propunere care nu a fost acceptată.

Dar, chiar dacă am credita apărările inculpaților, „**legea cere ca dobândirea folosului să fie urmărită în mod injust. În consecință, chiar dacă folosul este just, fapta constituie șantaj, din moment ce s-a urmărit în mod injust realizarea sa**” (op citată din O. Loghin, A. Filipaș, p.71). A susține opinia contrară înseamnă a admite implicit libertatea fiecăruia de a-și face singur dreptate, de a-și valorifica un drept pe calea violențelor și constrângerii.

În contextul dat, organul judiciar nu a influențat ori determinat formarea manifestării de voință a reclamantului de a sesiza activitatea ilicit-penală, activitatea acestuia circumscriindu-se abilităților sale legale: a înregistrat, sesizarea denunțatorului iar ulterior a „sprijinit” demersul acestuia în procedura flagrantului. Aceste aprecieri au în vedere și principiile ce se degajă din jurisprudența CEDO, respectiv din hotărârea din 24.06.2008 pronunțată în cauza Miliniene c. Lituaniei, paragraf 38 și din hotărârea din 05.02.2008 pronunțată în cauza Ramananskas c. Lituaniei, paragraf 55.

Prin urmare, considerăm că organizarea și desfășurarea flagrantului s-a realizat cu respectarea dispozițiilor procedurale, neexistând indicii de alterare a probelor.

Împrejurarea că inculpatul ILIE ION CEZAR nu a pus mâna pe banii găsiți pe biroul martorului I o apreciem, în acord cu instanța de fond, ca neavând repercusiuni juridice pentru existența și consumarea infracțiunii de șantaj.

Sub acest aspect atât literatura juridică de specialitate, cât și practica judiciară sunt unanime în aprecierea că infracțiunea de șantaj ca infracțiune tipică de pericol, se consumă în momentul cererii. Nu are importanță că victima a dat sau nu curs cererii, făptuitorul nu se poate apăra arătând că în realitate el nu a venit să vadă dacă victima a dat curs cererii sale sau că a termenul dat victimei, aceasta nu și-a îndeplinit obligația și, deci, el nu a comis infracțiunea respectivă (A se vedea în acest sens, A. Filipaș, op. cit. și Explicații teoretice ale Codului penal român, Academia Română, vol.III; decizia penală nr.343/01.02.2011 a Î.C.-C.J. – Secția Penală, decizia nr.3083/2003, recurs în anulare, pron. în dosarul nr.1865/2003 de C.S.J.).

Legat de incidența alin.2 al art.194 C. pen. ce se reține în sarcina inculpatului VÎNTU SORIN OVIDIU, respectiv a amenințării părții vătămate GS cu darea în vileag a unor fapte compromițătoare, reale sau imaginare despre el sau familia acestuia, se invocă de apărarea inculpatului că discreditarea acestuia în condițiile în care inculpatul nu mai controla RTV, afirmațiile făcute de acesta cu prilejul întâlnirii din 2.04.2011 nu puteau fi puse în practică, sunt contrazise de însăși conținutul acelei discuții:

„... În timpul unui scandal, tu n-ai de unde să știi, fug toți ca potârnicșii. de-aia a, venit acolo, ca să fie scandal, că, dacă nu veneam acolo nu prea era scandal. Venirea mea acolo ..., tu vroiai scandal, nu eu vroiam scandal.

Te-am lăsat pe tine și tu să-l faci, să-ți arăt cum se joacă cu adevărat cu creierul, nu cu hormonii. Deci, în timpul unui scandal, toți cei care te-au ținut se dau deoparte, chiar dacă se bat cu pumnii în piept, fratele nostru, sau G, sau S, că e aia, aia sau au alte interese, se vor da deoparte ... Pe ei îi doare în p ..., că ai dreptate, că n-ai dreptate, că am eu, îi doare fix în p... Li interesează să profite fără să fie atinși de c... Or, când a apărut, am dat drumul la ventilator și am început să arunc stropi

de c... acolo, s-a făcut liniște. întotdeauna am avut grijă să am un șir de contacte, din când în când mai scot câte un șeptar. Primul lucru care se face când începe un război, se dă atacul la resurse. Eu asta te învăț, identifice resursele dușmanului tău și începi să-i anulezi resursele. Rămâi fără contracte, nu mai împingi bani, ai ieșit din business, până la sfârșitul anului ești falit. Dar falit, falit ...”.

Din cuprinsul acestei discuții reiese că inculpatul nu se baza pe trustul R TV ci pe „intrări în presă” și pe contactele din umbră pe care a avut grijă să le cultive, iar discreditarea nu se întemeia pe date reale urmărind doar izolarea părții vătămate în mediul de afaceri și falimentarea sa.

Concluzionând, considerăm că acuizarea a făcut dovada, cu probe veridice și mai presus de orice îndoială că acțiunile inculpaților VÎNTU SORIN OVIDIU și ILIE ION CEZAR, exercitate asupra părții vătămate G S, realizează conținutul constitutiv al infracțiunii de șantaj, prev. de art.194 C. pen.

După cum considerăm că ține de specificul urmăririi penale, ca până la finalizarea acesteia, să clarifice, prin probarea sau înlăturarea, din contextul infracțional a anumitor etape sau împrejurări care intră sau se exclud din sfera ilicitului penal.

Găsim nejustificată și înlăturarea întregii declarații a martorului I A de către instanța de fond întrucât contradicțiile afirmațiilor sale apar doar în ceea ce privește ascultarea discuției de la Pucheni iar faptul că este prieten și angajat al părții vătămate nu poate, ab initio, să afecteze verosimilitatea relatărilor sale, necontrazise de celelalte probe.

Critica hotărârii instanței de fond referitoare la nepronunțarea acesteia cu privire la măsurile preventive luate față de inculpați, o considerăm neîntemeiată. Din perspectiva dispozițiilor art.160 C. pr. pen. durata acestei măsuri subzistă pe tot parcursul judecății până la pronunțarea hotărârii definitive, după cum nici conform dispozițiilor art.350 C. pr. pen., instanța de fond nu era obligată să se pronunțe sub acest aspect.

În legătură cu înregistrarea depusă de inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU, considerăm că aceasta nu a făcut dovada susținerilor sale, că totul a fost un „aranjament” între el și partea vătămată, aspect reliefat chiar de martorul său ES care a învederat că: „*Exprimarea care apare în transcriere ca aparținând domnului G, respectiv e o „șaradă totul”, a fost făcută în contextul în care domnul G trebuia să facă o echilibristică între presiunile politice care se făceau asupra postului R TV și discuțiile pe care le avea cu domnul V”* (declarație Curtea de Apel București).

Extinderea contextului infracțional și împrejurarea că infracțiunea pendinte a fost săvârșită în timp ce se afla sub rigorile măsurii preventive a obligării de a nu părăsi țara dispusă de Tribunalul București într-o altă cauză, sedimentează convingerea că inculpatul nu are considerente pentru normele legale, ci duce o luptă continuă cu legea, existând o prezumție rezonabilă că, pe viitor, este plauzibil ca atitudinea sa contrară legii să se repete (a se vedea, în acest sens, cauza Dumont – Maliverg c. Franței) și impune, justificat, necesitatea majorării pedepsei aplicată inculpatului VÎNTU SORIN OVIDIU, menținând însă în favoarea sa circumstanțele atenuante prevăzute de art.74 alin.2 C. pen., însușindu-și, sub acest aspect, considerentele primei instanțe, într-un quantum pe care îl cuantifică la 1 an închisoare.

Față de inculpatul ILIE ION CEZAR, prin raportare la contribuția infrațională adusă realizării scopului infrațional a coinalpatului VÎNTU SORIN OVIDIU și lipsa antecedentelor penale, Curtea consideră că nu există nici un element de fapt sau împrejurare de drept care să justifice modificarea pedepsei de 5 luni închisoare, apreciată ca îndestulătoare și corespunzătoare criteriilor prevăzute de art.72 C. pen. și scopului pedepsei instituit de art.52 C. pen., cel punitiv și de exemplaritate.

În raport de considerentele care preced și care răspund, deopotrivă criticilor aduse hotărârii primei instanțe atât de Ministerul Public cât și de inculpați, Curtea, în baza dispozițiilor art.385¹⁵ pct.2 lit.d C. pr. pen., va admite recursul declarat de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București, casând, în parte, sentința penală recurată și, în fond rejudecând:

În baza art.194 alin.1 și 2 C. pen., cu aplicarea art.74 alin.1, art.76 lit.d C. pen., îl va condamna pe inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU la 1 an închisoare, făcând aplicarea art.71, 64 lita. teza a II-a și lit.b C. pen.

În baza art.88 C. pen. va deduce pentru ambii inculpați prevenția acestora de la 20.04.2011 la 21.04.2011 (reținerea) și de la 29.04.2011 la 16.06.2011, arestarea.

Vor fi menținute celelalte dispoziții ale sentinței penale.

În baza art.385¹⁵ pct.1 lit.b C. pr. pen., va respinge, ca nefondate, recursurile declarate de inculpați, obligându-i pe fiecare în virtutea culpei procesuale și în conformitate cu dispozițiile art.192 alin.2 C. pr. pen., la cheltuieli judiciare statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul declarat de **Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București** împotriva sentinței penale nr.126 din 03.02.2012, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București.

Casează, în parte, sentința penală și, în fond, rejudecând:

În baza art.194 alin. 1, 2 C.pen. cu aplicarea art.74 alin.2, art.76 lit.d C.pen., condamnă pe inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de șantaj.

Face aplicarea art.71, 64 lit.a teza a II-a și lit.b C.pen.

În baza art.88 C.pen., deduce din pedeapsa aplicată prevenția executată de la 20.04.2011 – 21.04.2011 (reținerea) și de la 29.04.2011 la 16.06.2011, pentru ambii inculpați.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței penale.

Respinge, ca nefondate, recursurile declarate de inculpații **VÎNTU SORIN OVIDIU și ILIE ION CEZAR.**

Cheltuielile judiciare ocazionate de judecarea recursului Ministerului Public rămân în sarcina statului.

Obligă fiecare inculpat la plata a câte 900 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică azi, 21 iunie 2012.